

остроумия той издава присъди, които трѣбваше несправедливо да се понесатъ отъ едната или другата страна. При все това Мустафа бѣше добродушенъ човѣкъ, който съобразно съ познанията си при насъ би могълъ да получи мѣсто най-много като прислужникъ въ нѣкое учреждение, който обаче, до като е трезвенъ, изслушва, каквото му се говори и не се сърди на възражение дори и отъ български уста.

Излизайки на коридора, азъ се натъкнахъ на една своеобразна сцена — плащане данъци на открито. Тамъ бѣ седналъ мюдирскиятъ хазнатаръ заедно съ мухтара и чорбаджията и броеше донесенитѣ отъ близкото турско-българско Арбанаси въ нѣколко кисии бешлици и по-дребни пари. Тая процедура бѣ доста забавна и азъ не устояхъ на изкушението да я отбележа съ нѣколко черти.

Мюдирътъ Мустафа поразмислилъ отпосле по-добре и за виенската изложба въ 1873 год. вмѣсто крадливи цигани изпрати отъ околията си една отбрана сбирка отъ хубави копринени тъкани, въ която бѣ взелъ участие и моятъ миналогодишенъ хазиянъ. Азъ намѣрихъ последния, когато приемише отъ различни селяни, производители нѣколко хиляди оки пашкули. Гор. Орѣховица и най-близката ѝ околностъ се занимаватъ много оживено съ производство на коприна. Въ добри години околията произвежда 12 — 15 хиляди оки пашкули, които въ 1871 год., когато производството бѣ само 10000 оки, се заплащаха по 20 гроша оката. Презъ последнитѣ години едритѣ пашкули почти изчезнаха. Всичкото производство на пашкули и сурова коприна отива въ Търново, което единичко въ северна България се занимава съ фабрикация на коприна въ голѣмъ мащабъ. За процвѣтяването на тоя важенъ клонъ отъ индустрията тамъ иматъ заслуга особно наемателитѣ на предачницата на Карагѣозоглу, Биянки и Нотари. Отъ тѣзи господа имамъ азъ нѣкои интересни съобщения за бубовѣдството въ България, които азъ считамъ за умѣстно да дамъ тука, защото за българското бубовѣдство се знае твърде малко извънъ балканскитѣ страни.

Въ 1871 год. били раздадени въ областъта на търновската предачница 500 кутийки японско семе, по една до три на селскитѣ копринопроизводители. Отдѣлната кутийка струвала 22 франка и съдържала 12 грама семе, отъ което се получавали срѣдно 36 килограма пашкули — на 2 килограма коприна. Полученитѣ пашкули се продавали по 21—50 гроша килограма, цена ниска, като имаме предъ видъ цената отъ 36 — 60 гроша, каквато италиански агенти често заплащатъ въ Сърбия. Изпредената българска коприна се ценитѣй: полнокачествена 40 — 50, срѣднокачествена 50—60, а най-добрата 60 — 100 франка. Изобщо въ 1871 год. търновската предачница преработи около 20 хиляди килограма